

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Γ' - Ἔτος ΙΖ' Ἀριθμ. φύλλου 708	Κυριακὴ ΙΒ' Λουκᾶ (Λουκ. 17,12-19) 20 Ἰανουαρίου 2013	Συντάκτης † Ὁ Φλωρίνης Αὐγουστίνος
---	--	---------------------------------------

Εὐγνωμοσύνη

«Εἶς δὲ ἐξ αὐτῶν, ἰδὼν ὅτι ἰάθη, ὑπέστρεψε μετὰ φωνῆς μεγάλης δοξάζων τὸν Θεόν, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ εὐχαριστῶν αὐτῷ»
(Λουκ. 17,15-16)

Ηγία μας Ἐκκλησία, ἀγαπητοί μου, ἐώρτασε τὴ μεγάλη ἐορτὴ τῶν Θεοφανείων. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐβαπτίσθη στὸν Ἰορδάνη καὶ ἐφανερώθη τὸ μυστήριό τῆς ἁγίας Τριάδος. Πατήρ, Υἱὸς καὶ ἅγιον Πνεῦμα, ἐλέησον τὸν κόσμον!

Μετὰ τὴ βάπτισι στὸν Ἰορδάνη ὁ Χριστὸς πῆγε στὴν ἔρημο, ποὺ εἶνε τὸ μεγάλο πανεπιστήμιο. Ἐκεῖ ἡ ψυχὴ ἀποκτᾷ φτερά. Καὶ τί ἔκανε στὴν ἔρημο ὁ Χριστός; Ἐκεῖ ὁ σατανᾶς τοῦ ὑπέβαλε τρεῖς πειρασμούς, καὶ ὁ Χριστὸς καὶ στοὺς τρεῖς τὸν ἐνίκησε.

Καὶ μετὰ τὴν ἔρημο ὁ Χριστὸς ἄρχισε τὸ κοσμοσωτήριο ἔργο του ὡς παγκόσμιος Διδάσκαλος, καὶ ὡς παγκόσμιος Ἰατρός. Ἀφ' ἐνὸς διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ ἀφ' ἑτέρου διὰ τῶν θαυμάτων του ἐθεράπευε τὰ ψυχικὰ καὶ τὰ σωματικὰ νοσήματα τῶν ἀνθρώπων.

Ἐνα ἐπεισόδιο ἀπὸ τὴν δημοσίᾳ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ ἀναφέρει τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο.

***

Σὲ κάποιον ἔρημο μέρος, σὲ μιὰ σπηλιά, ζοῦσαν δέκα ἄνθρωποι. Ἦταν ἄρρωστοι. Ἐπασχαν ἀπὸ τὴ φοβερὴ ἀσθένεια τῆς λέπρας.

Εἶχαν φαγούρα στὸ κορμί, στὸ δέρμα. Ἦταν γεμᾶτοι πληγές, ποὺ ἔβγαζαν πύον καὶ αἷμα. Σάπιζαν τὰ δάκτυλα, τὰ χέρια, τὰ πόδια. Σάπιζαν τὰ αὐτιά, οἱ μύτες, ἄλλα μέλη τους, καὶ πέφτανε. Καὶ ὁ πιὸ ὁμορφος ἄνδρας καὶ ἡ πιὸ ὁμορφὴ κοπέλλα γίνονταν ἄσχημοι. Δὲν μπορούσαν νὰ ἡσυχάσουν, οὔτε νὰ κοιμηθοῦν.

Ἡ ἀσθένεια αὐτὴ, ἡ λέπρα, ποὺ παραμόρφωνε καὶ βασάνιζε τὸν ἄνθρωπο, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν ἀνίατος, δὲν θεραπευόταν. Στὶς ἡμέρες μας —δόξα τῷ Θεῷ— βρέθηκε τὸ

φάρμακο καὶ θεραπεύεται. Τότε ὁμως γιὰ τὸ λεπρὸ δὲν ὑπῆρχε ἐλπίδα θεραπείας.

Ἄλλὰ καὶ κάτι ἀκόμα χειρότερο. Ἡ ἀρρώστια ἦταν μεταδοτικὴ. Ἕνας λεπρὸς μπορούσε νὰ κολλήσῃ τὴ λέπρα καὶ σ' ἄλλους καὶ τὸ κακὸ νὰ μεταδοθῇ σ' ἓνα ὀλόκληρο χωριό. Γι' αὐτὸ ἐλάμβαναν μέτρα καὶ ἀπομόνωναν τοὺς λεπρούς. Τοὺς ἐδιώχναν μακριὰ ἀπὸ τὴν κοινωνία, ἀπὸ τὴ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ τους. Δὲν εἶχε δικαίωμα κανένας νὰ τοὺς πλησιάσῃ καὶ νὰ τοὺς συναναστραφῇ. Τοὺς κρεμοῦσαν στὸ λαιμὸ κουδούνια, ὅπως στὰ γίδια, γιὰ νὰ χτυποῦν καὶ νὰ προειδοποιοῦν τοὺς ἀνθρώπους ν' ἀπομακρύνωνται ἀπὸ κοντὰ τους.

Οἱ δέκα αὐτοὶ δυστυχισμένοι λεπροὶ περίμεναν τὸ θάνατο ὡς λυτρωτὴ τῶν πόνων τους. Ἄλλ' ὅταν εἶδαν ἀπὸ μακριὰ τὸ Χριστὸ, μιὰ ἐλπίδα καὶ μιὰ πίστι μεγάλη φύτρωσε στὴν καρδιά τους. Εἶχαν ἀκούσει τόσα πολλὰ γι' αὐτόν, ὥστε εἶπαν· Ὁ Χριστὸς θὰ μᾶς κάνῃ καλά! Κ' ἐπειδὴ δὲν μπορούσαν νὰ τὸν πλησιάσουν σωματικῶς, τὸν πλησίασαν μὲ τὴν κραυγὴ τους. Ἐνωσαν καὶ οἱ δέκα τὴ φωνὴ τους, ἔκαναν τὰ λαρύγγια τους σάλπιγγες, καὶ φώναζαν συνεχῶς. Τί φώναζαν; Μακάρι κ' ἐμεῖς νὰ φωνάζαμε τὰ λόγια ποὺ ἔλεγαν οἱ λεπροί.

Ἐλεγαν δυὸ λέξεις· «Ἐλέησον ἡμᾶς» (Λουκ. 17,13). Τὸ ἴδιο λέμε κ' ἐμεῖς σήμερα, «Κύριε, ἐλέησον». Ἄλλὰ πόση διαφορὰ ἔχει τὸ δικό μας «Κύριε, ἐλέησον» ἀπὸ ἐκεῖνο! Στὴ θεία λειτουργία, ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος, ἐξήντα καὶ πλέον φορὲς λέμε τὸ «Κύριε, ἐλέησον». Τὸ λέει ὁ ψάλτης, ἄλλα πόσο τὸ αἰσθάνεται; Κ' ἐμεῖς ὅλοι τὸ ἴδιο εἴμαστε. Καὶ ἡ δική μας καρδιά Βόρειος Πόλος εἶνε. Ἐκεῖνο τὸ «Ἐλέησον ἡμᾶς» τῶν λεπρῶν ἦταν φωτιά.

Σπανίως άνθρωποι προσεύχονται τόσο φλογερά. Ένα «Κύριε, ἐλέησον», όταν βγαίνει από την καρδιά, γεμάτο πίστι, αξίζει παραπάνω από χιλιάδες άλλες προσευχές που λέγονται κοιμισμένα. Κάνει θαύματα, τὰ ἄστρα κατεβάζει στη γῆ· αὐτή εἶνε ἡ πίστι μας.

Τὸ «Κύριε, ἐλέησον», που φώναξαν οἱ δέκα λεπροί, ἔκανε τὸ μεγάλο θαῦμα που περιγράφει τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο. Θεραπεύθηκαν ἀπὸ τὴν ἀνίατη ἀσθένεια.

Πότε θεραπεύθηκαν; Διέταξε ὁ Χριστός, νὰ πᾶνε στοὺς ἱερεῖς. Δείχνει κι αὐτό, ὅτι ὁ Χριστός δὲν κατήργησε τὸ θεσμὸ τῆς ἱερωσύνης. Τοὺς ἔστειλε στοὺς ἱερεῖς, γιὰ νὰ διαπιστώσουν ἐκεῖνοι τὴ θεραπεία. Καὶ ἐνῶ, ὑπακούοντας στὸ Χριστό, πήγαιναν στοὺς ἱερεῖς, ἔγινε τὸ θαῦμα. Οἱ πληγὲς ἔκλεισαν καὶ τὸ δέρμα τους, που προκαλοῦσε ἀηδία, ἔγινε καθαρὸ καὶ ἀπαλὸ σὰν βελουδο, σὰν τοῦ μικροῦ παιδιοῦ. Οὔτε ἓνα στίγμα ἀπὸ τὴν ἀσθένεια δὲν ἔμεινε. Θεραπεύθηκαν.

Ήταν πλέον πεντακάθαροι. Τί ἔπρεπε τώρα νὰ κάνουν; Ὑστερα ἀπ' αὐτὸ τὸ θαῦμα ἔπρεπε νὰ πᾶνε καὶ οἱ δέκα στὸ Χριστὸ καὶ νὰ τοῦ ποῦν ἓνα μεγάλο εὐχαριστῶ.

Ἀλλὰ δὲν πήγαν. Μόνο ἓνας τὸ θεώρησε καθῆκον καὶ ὑποχρέωσί του νὰ πῆ εὐχαριστῶ στὸ Χριστό. Ἐπεσε στὰ πόδια του καὶ τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὸ καλὸ που τοῦ ἔκανε. Καὶ αὐτὸς δὲν ἦταν ντόπιος, ἀλλὰ ξένος, ἀπὸ τὴν ἐπιμιξία τῶν Ἰουδαίων μὲ ἄλλα εἰδωλολατρικά ἔθνη. Ἦταν Σαμαρείτης.

Ὁ Χριστός, βλέποντας ὅτι ἀπουσιάζουν οἱ ἄλλοι, τοῦ λέει: Ἐγὼ δέκα ἐκαθάρισα, οἱ ἄλλοι ἐννέα που εἶνε; Δὲν αἰσθάνθηκαν τὴν ἀνάγκη νὰ ποῦν ἓνα εὐχαριστῶ;

* * *

Αὐτό, ἀγαπητοί μου, εἶνε τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο καὶ μᾶς διδάσκει τὴν εὐγνωμοσύνη. Στὸν κόσμον αὐτό, που ζοῦμε, πρέπει νὰ ἔχουμε εὐγνώμονα καρδιά. Γιατὶ πολλὲς εὐεργεσίες δεχόμαστε συνεχῶς.

Πρῶτα - πρῶτα νὰ ἔχουμε εὐγνωμοσύνη στὸν πατέρα καὶ στὴ μάνα μας, στοὺς γονεῖς μας, που μᾶς γέννησαν, κοπίασαν νιὰ τὴ μορφωσι καὶ ἐν γένει τὸ καλὸ μας. Εὐγνωμοσύνη στοὺς δασκάλους μας καὶ τοὺς καθηγητὰς μας, που μᾶς μάθανε γράμματα καὶ μᾶς δίδαξαν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ. Εὐγνωμοσύνη πρὸς τοὺς ἱερεῖς μας, οἱ ὅποιοι μὲ τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μᾶς ἀγιάζουν. Εὐγνωμοσύνη πρὸς κάθε ἄνθρωπο που μᾶς κάνει κάποιο καλὸ.

Σὰς ἐρωτῶ· εἴμαστε εὐγνώμονες; Ὁχι. Ἡ ἀχαριστία εἶνε γνώρισμα τῆς κοινωνίας μας. Ἀχάριστοι εἶνε οἱ ἄνθρωποι. Ὅ,τι καλὸ νὰ τοὺς κάνης, δὲν αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ ποῦν εὐχαριστῶ. Ἔσθησε πλέον ἀπὸ τὰ χεῖλη τῶν ἀνθρώπων τὸ εὐχαριστῶ.

Ἀλλὰ ἡ μεγάλη ἀχαριστία τοῦ ἀνθρώπου ἐκδηλώνεται στὸν κατ' ἐξοχὴν εὐεργέτη του, τὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό, που εἶνε παραπάνω κι ἀπὸ τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα καὶ ἀπὸ τὸν ἱερέα κι ἀπὸ κάθε ἄλλον εὐεργέτη.

Ὅλα ὁ Θεὸς τὰ δίνει. Κάθε ἀκτίνα τοῦ ἡλίου, ὧ ἀχάριστε ἄνθρωπε, που ταξιδεύει καὶ ἔρχεται ἀπὸ τόσο μακριά, εἶνε μιὰ εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ. Κάθε σταγόνα, που πέφτει πάνω στη γῆ καὶ κάνει τοὺς κάμπους νὰ πρασινίζουν καὶ ν' ἀνθίζουν, τοῦ Θεοῦ εἶνε. Εὐλογία Θεοῦ εἶνε κάθε φύλλο, κάθε λουλούδι, κάθε χορτάρι που φυτρώνει στη γῆ. Εὐλογία Θεοῦ εἶνε κάθε πουλι που κελαηδαίει στὸ δάσος καὶ κάθε ὁμορφιά τῆς γῆς.

Ὅταν λοιπὸν βλέπεις κι ἀκοῦς τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, πὲς ἓνα εὐχαριστῶ σ' αὐτόν. «*Ἐν παντὶ εὐχαριστεῖτε*» (Α' Θεσ. 5, 18). Νὰ εἴμεθα ὄχι τέρατα, ἀγνώμονες, ἀλλὰ εὐγνώμονες.

Ἀπορῶ, πὼς μᾶς κρατᾶει ὁ Θεὸς καὶ δὲν διατάζει, νὰ σειστή ἡ γῆ καὶ νὰ γίνουν ἐρείπια τὰ πάντα. Καθόμαστε στὸ τραπέζι κ' ἔχουμε μπροστά μας τὰ πάντα, ψωμί κρέας φρούτα... τὴ στιγμή που πεινοῦν χιλιάδες ἄνθρωποι κ' ἐμεῖς οὔτε τὸ σταυρὸ μας δὲν κάνουμε. Δὲν κάνουμε προσευχὴ στὸ τραπέζι, δὲν κάνουμε καὶ στὸ δωμάτιο, οὔτε τὸ πρωῖ οὔτε τὸ βράδι. Ἀχαριστία! Καὶ ἡ ἀχαριστία φαίνεται πιὸ φοβερή, ὅταν πολλοὶ ἀνοίγουν τὸ στόμα τους καὶ βλαστημᾶνε τὸ Θεό. Συμπεριφέρονται σὰν τὰ λυσσασμένα σκυλιά, που δὲν γνωρίζουν τὸ ἀφεντικὸ τους, ἀλλὰ τὸ δαγκώνουν. Ἔτσι κ' ἐμεῖς δαγκώνουμε τὸ ἀφεντικὸ μας, τὸ Χριστὸ καὶ Θεὸ μας.

Τὸ σημερινό, λοιπὸν, Εὐαγγέλιο μᾶς διδάσκει, νὰ μὴ μιμηθοῦμε τοὺς ἐννέα ἀχάριστους, ἀλλὰ τὸν ἓνα, που εἶπε εὐχαριστῶ στὸ Χριστό, κ' ἐκεῖνος τὸν εὐλόγησε καὶ τοῦ εἶπε «*Ἀναστὰς πορεύου· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε*» (Λουκ. 17, 19). Ἄς ἐξετάσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας, γιὰ νὰ μὴ φανοῦμε κ' ἐμεῖς ἀχάριστοι στὸν Σωτῆρα καὶ Εὐεργέτη μας, ἀλλ' ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας νὰ εὐγνωμονοῦμε τὸν Ὑψιστο γιὰ ὅλα τὰ ἀγαθὰ που μᾶς δίδει. Ἀμήν.

† Ὁ Φλωρίνης, Πρεσπῶν & Ἐορδαίας
Αὐγουστίνος